

Protagonistes **Joaquim Iglesias** Rector de la parròquia de Sant Fèlix d'Àfrica

NACIONAL. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,50€

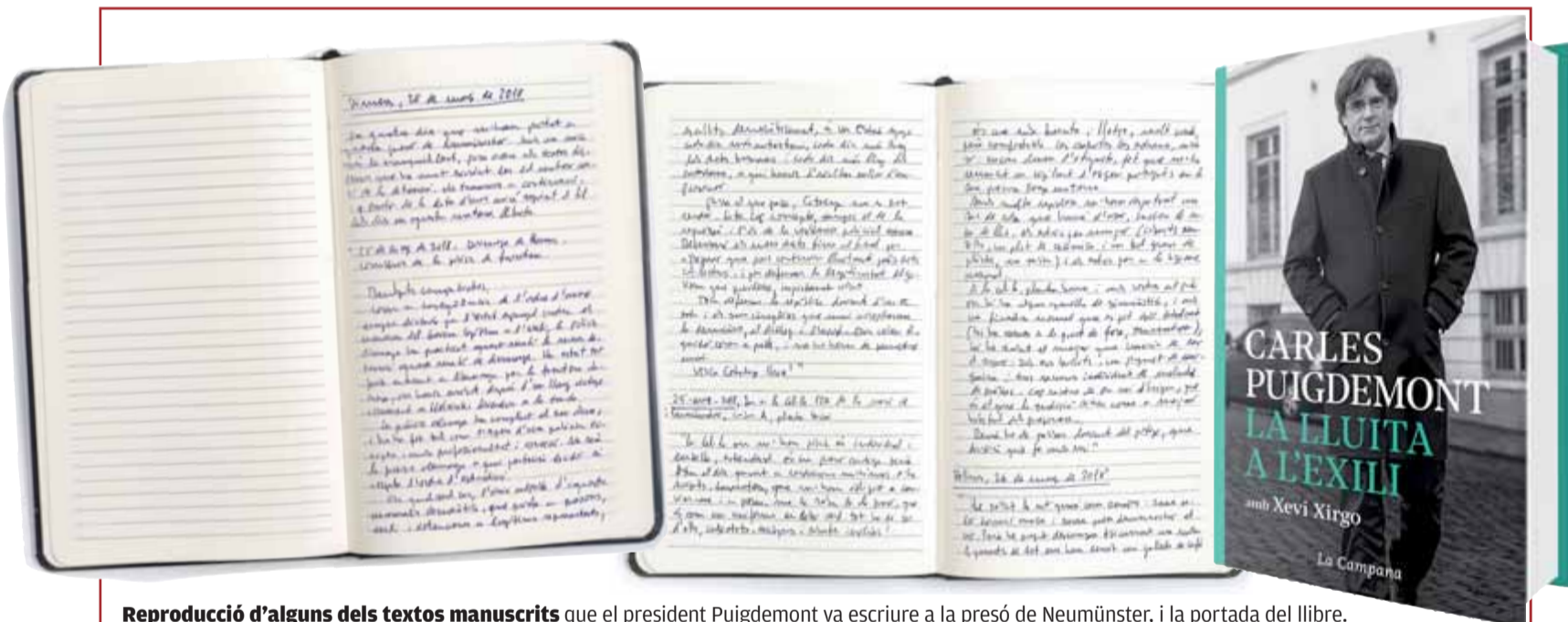
DISSABTE • 5 de setembre del 2020. Any XLV. Núm. 15473 - AVUI / Any XLII. Núm. 14343 - EL PUNT

NACIONAL

P4,5

'CaixaBankia'

Els inversors premien CaixaBank i Bankia per l'anunci de la seva fusió
Constituiran el primer banc de l'Estat amb uns actius de **650.000 milions**
La Fundació La Caixa en serà soci majoritari amb una participació d'un 30%

Reproducció d'alguns dels textos manuscrits que el president Puigdemont va escriure a la presó de Neumünster, i la portada del llibre.

La segona part del 'M'explico'

Avançament editorial del llibre que es presenta aquesta setmana vinent

NACIONAL. Planes 14 a 17

L'ESPORTIU

Messi es queda

Deu dies després de saber-se que volia marxar, Messi rectifica, es queda almenys una temporada més al Barça i diu que mai hauria anat a judici contra el club de la seva vida

El Pallars Jussà, l'escapada ideal

www.pallarsjussa.net

www.viujussa.cat

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Graset

Excel·lència constant

On fixem el gust, l'excel·lència, el plaer? Com en aquelles capses de petits trossos, on hi ha des d'una petxina fins a un tros de cordill, la felicitat sap arrecerar-se en el paladar i, amb la participació de tots els sentits, donar-nos les millors hores. Estic content, perquè, malgrat el panorama d'incerteses que escampa la pandèmia, aquest agost de proximitats he tingut el privilegi i el goig de tornar a El Celler de Can Roca a Talaià, a Girona. Saps del cert que l'experiència d'asseure's a les seves taules, assaborir la seva cuina, beure els seus vins, capbussar-te en les seves postres, farà d'aquell àpat una experiència única i transformadora. Saps que ets davant l'art. Els Roca, Joan, Josep i Jordi, que són motor continu, saben anar sempre més enllà. Fins i tot ara, en temps d'aturada general, han reformat l'espai d'esdeveniments Mas Marroch com a restaurant on es poden tastar els clàssics de la seva brillant trajectòria, que els ha situat al cim. I regalen la vista dels llaminers, a més d'amb els gelats Rocambolesc, amb l'obrador de la Casa Cacao, allà on han fet un petit hotel amb xocolateria pròpia. I la seva petjada és al Plaça del Vi 7, i als fogons d'origen amb els seus pares, Josep i Montse, al peu del canó. I a tants altres llocs. L'aturada que permet mirar enrere, saber-se arrelat i seguir barrinant i explorant altres camins d'evolució. Quins camins té el paladar? Què vol? Descobrir o reconèixer? Tradició o innovació? Àcids, cítrics, amargs? Dolços? Anar fins a l'extrem o no moure's de la zona de confort? I a partir de quin moment aquell plat o aquella tècnica innovada passa a ser tradició? Ells ho saben, ells han obert camins, i treballen amb les emocions, ens fan anar al cel i tornar.

EDITORIAL

La fusió entre CaixaBank i Bankia

La fusió que CaixaBank i Bankia estan a punt de culminar per convertir-se en una sola entitat financera, més enllà de ser una operació feta amb tota la lògica del sector, on probablement no serà la darrera, comporta de retruc un nou pas en l'espanyolització de l'antiga caixa d'estalvis catalana, ja iniciada amb la seva sortida cap a València els dies previs al referèndum de l'1-O. Si bé és cert que CaixaBank ha continuat arrelada i compromesa amb Catalunya, també ho és que després de la fusió amb Bankia haurà de vetllar molt més per no perdre el compromís amb els seus orígens, també a les Balears.

Les dues entitats al·leguen que la

pandèmia de coronavirus i la consegüent crisi econòmica han debilitat la seva posició econòmica i que sortiran reforçades de la fusió. Certament serà així. Només els estalvis que es derivaran d'aplicar una simple economia d'escala pel que fa a serveis, seran molt importants, i encara més en un moment en què el negoci bancari, independentment de la pandèmia, ja s'ha aprimat, i molt, arran del baix preu del diner i de l'arribada de les noves tecnologies. En tot cas, farien bé els responsables del nou gran banc d'aplicar amb seny aquesta economia d'escala, vetllant pels treballadors que amb tota seguretat en resultaran afectats. No s'ha oblidar tampoc que la concentració bancària a l'Estat pot

ser bona per als bancs, però no pas per als seus clients. Baixa la competència i el negoci bancari és cada cop més un oligopoli. Les víctimes, els ciutadans i les empreses. I encara més quan les fronteres estatals semblen virtualment tancades als bancs europeus, en una Europa amb una unió econòmica que en aquest cas ho sembla només sobre el paper.

I hi ha, finalment, la incògnita sobre quin paper tindrà en el nou banc l'Estat, que té una participació majoritària a Bankia, o si n'acabarà sortint com estava previst quan va intervenir-la. I, entremig, saber també què passarà amb els 21.000 milions que Bankia encara no ha tornat a l'Estat.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Pere Aragonès

VICEPRESIDENT DEL GOVERN

“Si el govern queda en funcions, no podrà aprovar el pressupost”

De set en set

He vist algunes de les primeres imatges de la Mostra de Venècia (la roda de premsa amb Cate Blanchett, presidenta del jurat avalada per la tasca equivalent feta dos anys enrere a Canes, i l'entrega d'un premi honorífic a Tilda Swinton en la inauguració, però també la sala mig plena a causa de les mesures de prevenció de la Covid-19) i tinc una sensació ambigua. D'una banda, apreciava l'entestament a fer-ho en un lloc tan significat del nord d'Itàlia on el coronavirus va fer els seus primers estralls a Europa, m'agradaria ser-hi i participar en aquesta mena de desafiament no només a la pandèmia, sinó a la idea que la continuïtat dels festivals cinematogràfics està en

Resistència a Venècia

Imma Merino

perill i fins i tot la de les sales d'exhibició. De l'altra, em provoquen cert desassossec les imatges que mostren les restriccions ineludibles a causa del papu i només de pensar-hi sento una desgana davant de les mesures de control per accedir a les sales que, de fet, són un episodi més de la limitació dels moviments en aquests temps tan estranys. En fi, una es resisteix a quedar-se a casa, però veu el món exterior com una cadena d'obstacles.

El cas és que a Venècia es vol “reivindicar el paper dels festivals en suport de la promoció del cinema”, tal com s'afirma en un manifest signat pels directores dels set festivals europeus considerats més rellevants: a més de la Mostra, Canes, Sant Se-

bastià, Locarno, Berlín, Rotterdam, Karlovy Vary i Londres. La mateixa Cate Blanchett (que ha reconegut que s'ho va pensar abans de mantenir el compromís de presidir el jurat oficial de la Mostra, però que creu que cal contradir la por) ha donat suport al manifest afegint-hi que els festivals de cinema són un lloc de trobada imprescindible, que l'experiència de veure les pel·lícules a les sales de cinema és insubstituïble i que cal contrarestar la “monocultura de l'streaming”. Una està d'acord amb la gran Cate i amb l'esperit de resistència de Venècia; però, no sé si és per la malenconia que du el canvi d'aire cap a la tardor, té la sensació que hi ha un món que pot estar acabant-se.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI*

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

El mèrit d'en Carrizosa

Demostrant clarament les seves veritables prioritats, el polític ha decidit fer seva com a causa principal la batalla per les malmeses despulles de l'espai de centre. L'esmicolat món postconvergent brega per abraçar el centrisme. El socialisme espanyol marca distàncies amb els comunistes i busca croses alternatives per recuperar, diuen, el centre. Els populars reivindiquen la suposada tradició centrista per tancar la fuga de vots. I, finalment, els de Ciutadans van canviant de discurs i de candidats alimentant el miratge que són el centre de gravetat de l'arc parlamentari. L'última performance l'hem vist amb la manya reaparició d'Arrimadas. No em sap greu desil·lusionar-los: el centre polític no existeix, és tan sols un eufemisme dels que troben lleig reconèixer públicament que són de dretes. La pantomima del centre va patentar-la la UCD capita-

“El centre polític, igual com la neutralitat dels carrers, no existeix. Si ets de centre, ets de dretes

nejada per Adolfo Suárez, que des de la presidència del govern espanyol va impulsar polítiques de dretes que, això sí, comparades amb el franquisme pur i dur alguns van interpretar fins i tot com a revolucionàries. L'Albert Rivera, l'exdirigent de Ciutadans, se'n feia un

fart de citar-lo, a Suárez, i ha tingut un final semblant: ni tan sols al seu propi partit el poden veure. En Carlos Carrizosa, flamant cap de llista de la formació a Catalunya, ocupa ara l'antiga plaça de Rivera amb l'únic mèrit d'haver-hi arribat per designació digital —a dit— després de desplaçar la candidata elegida pel procediment de primàries. Ell, que tant retreia al president Torra no haver passat per les urnes! Veurem la fi que fa, el candidat Carrizosa, el pobre currículum del qual es podria resumir en un clamorós fracàs: tot i l'enganxifosa escenografia, mai va aconseguir posar de moda les ulleres d'imant. Això sí, tal com van les enquestes, és probable que el proper diàleg amb Roger Torrent vagi per aquí: per què em demana la paraula, senyor Carrizosa? Per acomiadar-me de la Cambra després del fracàs electoral. Esperem que no vessi llàgrimes de caïman com Arrimadas.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Així no, Messi

■ No sé si estic més trista perquè Messi se'n vol anar o per la manera com ho ha volgut fer.

A casa som culers de tota la vida, tres generacions de socis, i el meu home amb la insígnia d'or. N'hem vist de tots colors però sempre el Barça, el sentiment i el cor blaugrana han estat per sobre de tot.

Tanmateix, ara estem en estat de xoc. El nen malaltís que vam acollir fa vint anys, que hem vist créixer com a jugador i com a persona, que ens ha donat tantes alegries, que tant hem mimat i estimat, ara ens ha dit que volia marxar. I ho ha fet amb la fredor d'un burofax.

Ell sempre vol guanyar. D'acord. Nosaltres també. La junta i el president actual no ho han fet bé. Molt d'acord! Però aquest club que li ho ha donat tot, els aficionats que li han mostrat amor incondicional, no es mereixen, no ens mereixem, aquesta rebequeria. Potser perquè ho han perdut tot? Potser perquè fan fora el seu amic? Crec que el Leo hauria d'haver estat més agraït, més considerat, més educat.

Pots marxar, Messi. Però així no.

M. CARME VALLS I ROCA
Barcelona

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Rosa M. Bravo

La feina de les dones, en perill

Les xifres parlen per si soles: un 25% de les dones tenen contractes parcials, la població inactiva és en un 58% femenina i un 95% de les reduccions de jornada les demanen les dones. Així ho assenyala la consellera Alba Vergés per justificar la seva crítica al pla estatal Me Cuida, i no puc fer res més que estar-hi d'acord. Amb aquestes dades sobre l'ocupació femenina és fàcil imaginar qui s'acollirà a un pla que permet reduir la jornada al 100% amb una pèrdua equivalent de sou si cal

Qui es quedarà a casa durant la quarantena renunciant al sou?

quedar-se a casa perquè un o més fills estan en quarantena sense ser positius per Covid-19, oi? Estem en un moment en què milers de dones comencen a entrar en pànic quan les seves empreses les comencen a reclamar, a elles i als pares de les criatures, perquè es reincorporin de manera presencial a la feina. Qui correrà a l'escola quan avisin que el

nen o la nena té febre? Qui es quedarà a casa els catorze dies de quarantena tot renunciant al sou? Qui demanarà una reducció de jornada perquè no es veu amb cor d'afrontar la incertesa? Ja m'estan arribant casos de dones que s'estan plantejant una excedència mentre duri el curs. I mentrestant les empreses s'obliden del teletreball, i a Madrid són incapaços d'oferir una solució a una situació que pot posar en perill el lloc de feina de moltes dones (i alguns homes).

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Carme Forcadell

Tornar al Parlament

La presidenta del Parlament de Catalunya durant l'1-0, injustament condemnada i empresonada pel Suprem, va ser la gran protagonista, ahir, en l'acte de celebració dels 40 anys de la recuperació de la cambra catalana després dels anys foscos del franquisme.

CONSELLERA DE SALUT

Alba Vergés

Suport a l'atenció primària

Segurament arriba tard, però el pla de suport a l'atenció primària que ahir va presentar la consellera de Salut, Alba Vergés, és de vital importància per a un sector de la sanitat que és bàsic però que sovint ha estat ben oblidat.

NOVEL·LISTA NORD-AMERICÀ

Colson Whitehead

El premi Pulitzer, en català

Colson Whitehead, prestigiós novel·lista nord-americà, acaba de publicar en català (Periscopi) la seva última novel·la, *Els nois de la Nickel*, guanyadora del premi Pulitzer, en què denuncia els anys d'abusos als afroamericans en l'ensenyament als Estats Units.

La justícia és justa?

■ La justícia espanyola no pot perdre, no hi està acostumada, i de fa molt i molt temps.

Ara es va entretenint en anar cercant culpables per satisfer la voluntat de tenir la raó; ara toca a uns, ara als altres. La qüestió és remenar les coses per justificar aquest afany de poder descarregar la seva ira i recuperar una raó que li és negada pel món sencer.

A Espanya hi ha moltes irregularitats econòmiques, però no costa gaire adonar-se que sempre ho volen fer pagar als mateixos. Tanta feina que tindrien, si volguessin.

A vegades veig, com ara, que busquen les pessigolles a la CUP per dos rals i encara no sabem si hi trobaran res, i en canvi en coses de malversació manifesta la justícia hi passa de llarg.

Em pregunto si el que va fer el Sr. Rajoy amb els fons de la Seguretat Social per salvar els bancs no es podria considerar malversació de diner públic, i aquests més públics ja no ho podrien ser. I ja que els bancs mai els han tornat, no seria malversació?

A vegades es veu la palla a l'ull de l'altre i no es veu la biga en el propi.

MIQUEL MONCUNILL
Igualada (Anoia)

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tremosa s'estrena carregant contra el vicepresident

■ El nou conseller retreu a Aragonès que no estigués “al costat” del president per demanar més diners per a la sanitat ■ Sàmper intentarà que Interior continuï funcionant tan bé com fins ara

Emili Bella / Jordi Alemany
BARCELONA

L'economista i exeurodiputat Ramon Tremosa es va estrenar ahir com a conseller d'Empresa i Coneixement carregant contra el vicepresident i conseller d'Economia del seu mateix govern, el republicà Pere Aragonès, a qui va retreure que no hagués fet costat públicament al president, Quim Torra, quan va demanar per carta al govern espanyol que recorregués al Mecanisme Europeu d'Estabilitat (MEDE) per obtenir diners per a les autonomies i destinar-los a la sanitat i a la paga extra anunciada per als professionals del sector. “No ho ha fet públicament, que jo sàpiga. Ja va tard en això”, va etzibar en una entrevista a Catalunya Ràdio.

Aragonès no va voler entrar en polèmiques i es va limitar a replicar que “quan entres nou és normal que hagi de posar-te al dia”. El que sí que va advertir el coordinador nacional d'ERC és que si el Tribunal Suprem inhabilita Torra no es podrà aprovar el pressupost.

Tremosa protagonitzava un dels dos traspassos de cartera d'ahir. La va rebre de mans de l'últim representant del Partit Demòcrata que quedava a l'executiu, Àngels Chacón, el dia que se sabia que una empresa de bateries elèctriques s'ofereix per invertir 3.500 milions d'euros a la planta de Nissan a la Zona Franca. “El temps i la feina persistent acaben donant fruits”, reivindicava la ja exconsellera. En una carta publicada

Tremosa i Chacón, colze amb colze. A sota, Sàmper i Buch fent el canvi de cartera ■ EFE / MARTA PÉREZ / ACN

a Twitter després de l'anunci del cessament, Chacón va admetre que és “dolorós” el seu final al govern perquè s'ha produït “d'una manera tan abrupta

ta i en un moment en què el final de la legislatura es veu tan a prop”.

L'altre traspàs del dia va tenir lloc al matí a Interior, on el nou conseller, Miquel

Sàmper, va rebre la cartera de mans de Miquel Buch, que el dia abans havia mostrat certa sorpresa per un cessament que entomava “esportivament”,

però que hauria entès si s'hagués produït l'octubre de l'any passat. En un acte curt, Sàmper va assegurar que intentaria que la conselleria “continuï funcio-

nant tan bé com ha funcionat fins ara, i, si alguna cosa es detecta que es pot millorar, doncs fer-ho”. Amb prudència hi va afegir que “tot” el que havia vist fins ara li semblava encertat. A l'agenda de l'advocat tenia cita a la tarda per acomiadar-se com a regidor del consistori de Terrassa en un ple telemàtic on va mostrar l'agraïment per “haver après de tothom alguna cosa” des que hi va entrar el 2015 i deixar-hi amics. Va admetre haver passat moments complicats i va confessar que el que menys li agrada és “el postuereig i el teatre de la política” amb baralles als plens, a les xarxes o als mitjans, però que “malauradament és necessari”, matisant que no és el que “ha de dirigir les accions” d'un polític. I va animar els regidors a “aprofitar-se de tenir un altre conseller”, tot recordant que també ho són i no poden exercir Josep Rull i Lluís Puig. No ho va desaproveitar l'alcalde, Jordi Ballart, per demanar-li més recursos i ampliar la plantilla del Mossos.

Vilallonga es deixa anar
El tercer traspàs a contracor tindrà lloc dimarts, ja que Àngels Ponsa és directora general de Creació, Acció Territorial i Biblioteques i l'ha de destituir el govern abans de prendre possessió. La consellera de Cultura sortint, Mariàngela Vilallonga, no va ocultar el seu malestar perquè no s'esperava la destitució i li costava entendre'n les raons: “El president va dir públicament que era per reforçar el govern i jo em sento una persona forta.” En una entrevista a Catalunya Ràdio, va revelar que el moment més dur dels seus divuit mesos com a consellera va ser quan Torra li va demanar que destituís el secretari general de Cultura, Francesc Vilaró, per “estratègies polítiques”, però que ella ho va frenar “amb un canvi de cromos”, sense donar-ne més detalls. ■

Les frases

“M'hauria agradat que el vicepresident estigués al costat del president defensant que necessitem diners per a una paga extra al personal sanitari”

“No ho ha fet públicament, que jo sàpiga. El vicepresident ja va tard en això”

Ramon Tremosa
CONSELLER D'EMPRESA I
CONEIXEMENT

“No vull entrar en cap polèmica. Quan entres nou en un lloc és normal que hagi de posar-te al dia”

Pere Aragonès
VICEPRESIDENT DEL GOVERN

“Intentarem que la conselleria continuï funcionant tan bé com ha funcionat fins ara, i si alguna cosa es detecta que es pot millorar, fer-ho”

“No m'agrada el postuereig o el teatre de la política, que malauradament és necessari”

Miquel Sàmper
CONSELLER D'INTERIOR

“El president va dir públicament que [el canvi] era per reforçar el govern i jo em sento una persona forta”

Mariàngela Vilallonga
CONSELLERA DE CULTURA SORTINT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC vol congelar el Consell per la República fins als comicis

■ Insta en un article a preservar-lo perquè no es vegi com una eina “partidista” i fa autocrítica sobre el seu funcionament ■ Diu que Puigdemont no en pot ser president i alhora “cap de cartell” d’un partit

Óscar Palau
BARCELONA

ERC ha aixecat la veu per alertar que el Consell per la República “no funcionarà” si és utilitzat com un “artefacte electoral i partidista”, i demana que, per “preservar” l’ens, se’n congeli l’activitat fins passades les pròximes eleccions al Parlament. És a dir, fins al voltant del mes de febrer, si el president Quim Torra du fins al final el seu xoc amb la justícia espanyola, com ha insinuat aquesta setmana. La petició de la paralització la va llançar ahir el seu únic membre al consell de govern, i vicesecretari general de Vertebració Territorial i Partit Obert d’ERC, Isaac Peraire, en un article que avançava al vespre el web d’El Punt Avui, després d’haver-ho plantejat en la primera reunió telemàtica d’aquest òrgan després de vacances. La proposta de Peraire no va ser en general ben rebuda d’entrada pels altres membres, però van quedar de continuar-ne parlant en pròximes reunions. Això sí, el que els republicans no pensen fer en cap cas és abandonar l’ens, ni tan sols temporalment.

L’article sosté que no es pot permetre la “instrumentalització electoral”

El Consell per la República es va presentar a Brussel·les el desembre del 2018, amb les principals autoritats del govern ■ ACN

del Consell, i que els principals responsables siguin cartell electoral “no hi ajuda”, i per això defensa que els seus membres han de poder “concurrer lliurement a les llistes que vulguin” sense tenir el “pes” de pensar que estan sent utilitzats com a integrants de l’ens (el vicepresident, Toni Comín, també és eurodiputat de JxCat, com ho és una altra de les vocals, Clara Ponsatí, o igual que el també vocal Lluís Puig és al nou partit). El republicà explica que va ex-

posar a Carles Puigdemont que és molt complicat mantenir una figura del “president de tots, que l’és”, i alhora esdevenir la “cara electoral” d’un partit polític. “No es pot ser tot”, subratlla Peraire, que fins i tot suggereix al president a l’exili que “hauria d’haver fet un Tarradellas”, en el sentit de quedar com a gran figura de país a l’exterior, per sobre de sigles polítiques. “La tria entre partit i país ha estat clara; ell ha escollit”, conclou. Una decisió que, matisa, “en-

Les frases

“És altament interessant que cap partit pugui utilitzar el Consell per a interessos propis. Per això ha de poder continuar després dels comicis”

“Li he dit, al president, que no es pot ser tot. És molt complicat mantenir una figura de president de tots, que l’és, sent cara electoral d’un partit”

tén perfectament i respecta”, si bé no s’està de criticar també que es presentés a les anteriors eleccions amb una promesa de retorn “malgrat saber que

mai es podria complir”.

L’article, en tot cas, aprofundeix més en la valoració del funcionament intern, i precisament identifica el fet que Puigde-

mont sigui el cap de cartell d’un partit com un dels motius pels quals ha estat més difícil “fer útil” el Consell. En aquest sentit, Peraire se sincera i no amaga que l’ens no ha tingut un camí “gens fàcil” per la persecució de l’Estat, però també “per la sempre complexa entesa entre l’espai convergent”, o la no entrada de la CUP i d’Òmnium (sí que en formen part, en canvi, Poble Lliure, l’ANC i Demòcrates). “L’independentisme és plural, i també ho ha estat interpretant la utilitat o no del Consell per la República”, interpra. El republicà és autocrític en valorar que l’ens no ha assolit els ambiciosos objectius inicialment proposats, ja que no arriba als cent mil inscrits (ahir al vespre el web en comptabilitzava poc més de 91.000), quan d’entrada es pensava en dos milions. “Una de les lliçons apreses és no posar expectatives que no es poden complir”, conclou.

Però és que, a més, Peraire entén que el de la internacionalització “tampoc s’ha assolit”. Així, retreu que s’han posat en pràctica projectes a l’interior, alguns “en competència directa amb l’ANC”, però en canvi “no prou” a l’exterior, i li queda la sensació “d’oportunitat perduda”. Peraire, en aquest sentit, defensa que, “lluny del jou de la legalitat espanyola”, el Consell podria esdevenir “molt útil”, com ho podria ser, remarca, la figura del president Puigdemont, que creu que podria tenir “una rellevància internacional encara més gran de la que té”. “Cal que el Consell pugui dedicar més esforços a l’acció internacional”, conclou. ■

Manifestació estàtica de l’EI per la Diada

Redacció
BARCELONA

L’esquerra independentista (EI) manté la seva tradicional manifestació de la tarda a Barcelona per la Diada, però aquest cop serà estàtica i també s’hi adoptaran mesures de prevenció per evitar contagis, com ara el control de

temperatura a l’hora d’accedir-hi, la distància de dos metres entre els participants, l’ús de mascareta i un control d’accés per limitar la participació a les persones que disposin d’un codi QR que les formacions com ara la CUP o Arran distribuïran els pròxims dies per les xarxes socials. La manifestació

tindrà lloc aquest any al passeig Lluís Companys de Barcelona a partir de les set de la tarda. En la presentació feta ahir al Fossar de les Moreres, la portaveu del secretariat nacional de la CUP, Maria Rovira, explicava que la crisi no es pot afrontar amb “pedaços”, que “cal capgirar el model de dalt a

baix” i, per aquesta raó, defensava el “dret a la protesta, que no pot ser vetat per ningú”. Una vuitantena de militants de les organitzacions de l’esquerra independentista vetllaran pel control d’accessos i el compliment de mesures durant la concentració.

L’EI també preveu realitzar durant la Diada actes polítics a Lleida, Reus i Girona mentre que a Barcelona, a dos quarts d’onze del matí, també tindrà lloc una manifestació juvenil pel carrer Ferran, on es mantindran les distàncies entre participants. ■

Representants de l’EI presentaven ahir al Fossar de les Moreres la manifestació estàtica de la Diada ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El Parlament més reivindicatiu

EXCEPCIÓ • Forcadell, que fa 896 dies que és a la presó, retorna a la cambra en el seu 40è aniversari fent un elogi de la llibertat d'expressió i defensant el paper de la dona **MÉS** • Torrent reclama el referèndum com a resolució pacífica amb l'Estat

Emma Ansola
BARCELONA

Res millor que la presència de la presidenta del Parlament Carme Forcadell, que fa 896 dies que és a la presó per un delictes de sedició contra l'Estat, per fer reflexionar sobre el paper d'aquesta institució catalana quan es compleixen 40 anys del seu restabliment com la cambra legislativa que va ser des que es va crear el 1932. Forcadell ha estat condemnada a dotze anys de presó per haver desobeït uns tribunals que l'obligaven a censurar i aturar els debats, els actes i els tràmits legislatius parlamentaris l'objectiu del quals era la celebració, sense el consentiment de l'Estat, d'un referèndum i la posterior declaració d'independència que l'electorat havia votat dos anys abans de manera

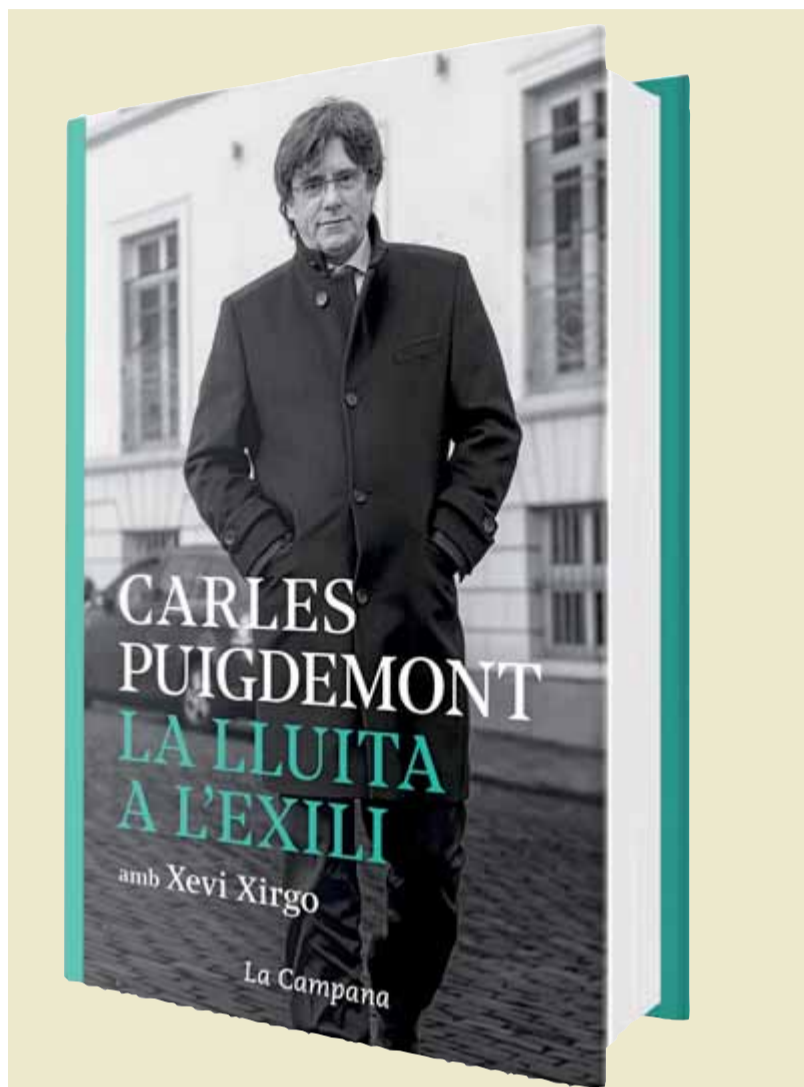
majoritària a les urnes. En aquest sentit, Forcadell va ser ahir la protagonista de l'acte i va ser en la figura de l'expresidenta que la resta de presidents van voler encarnar els principals valors que al llarg de la història s'han posat en valor des del Parlament. "Diàleg parlamentari, rebuig de l'autoritarisme i el reconeixement de l'altri com a interlocutor vàlid", va afirmar el president Joan Rigol. El president Ernest Benach va posar el focus en el treball legislatiu com a eina per millorar la vida dels ciutadans i va destacar el repte d'haver intentat elaborar un nou Estatut d'Autonomia per ampliar el marc de l'autogovern i donar així resposta a les necessitats de la ciutadania malgrat el fracàs registrat quan l'Estat va esmenar la voluntat de la ciutadania expressada en el text. La presidenta Núria de Gispert va

Carme Forcadell, ahir en la seva intervenció per commemorar els 40 anys del restabliment del Parlament ■ ORIOL DURAN

recordar els límits imposats al Parlament en els últims anys a causa "d'una lectura restrictiva de l'Estatut i la Constitució". I Forcadell va fer un elogi de la llibertat d'expressió com un "tresor immens que hem de preservar sempre", i encara més en una cambra que és "la institució de la paraula lliure, de la veu plural del país i del diàleg polític sense límits". I tal com havia exercit, va reivindicar el paper de la dona i va reclamar per a ella un lloc en els àmbits de decisió. El president Torrent es va referir a la situació complexa que viu la cambra fruit de la pandèmia de la Covid-19 i de "l'anomalia democràtica" que suposa tenir exdiputats a la presó. Va alertar de la judicialització que "ha llastat" la capacitat legislativa i va reclamar un referèndum en què "tothom pugui opinar lliurement quin futur vol per al país". ■

POLÍTICA **EXILI INDEPENDENTISTA****Avançament editorial** 'La lluita a l'exili', Carles Puigdemont i Xevi Xirgo

Un líder de llibre

Ha estat el fenomen literari del Sant Jordi més estrany, celebrat enmig de l'estiu, i tot fa pensar que trencarà la màxima que sosté que les segones parts no són mai bones. Un mes i mig després de la sortida de *M'explico. De la investidura a l'exili* (La Campana), dijous vinent arriba a les llibreries, publicat per la mateixa editorial de l'escuderia Penguin Random House, *La lluita a l'exili*. Entremig, en set setmanes s'han fet quatre edicions de la primera part d'aquestes memòries escrites pel periodista Xevi Xirgo, amb 60.000 exemplars al mercat, una xifra poc habitual en l'edició en català que situa *M'explico* com un dels fenòmens editorials dels últims anys.

En el segon lliurament, del qual El Punt Avui n'avança un fragment en exclusiva, el lector hi trobarà un relat igualment notarial però molt més periodístic que en el primer. Si *M'explico* és un document històric extraordinari per acostar-se als fets del període més intens del procés (2016-2017) i saber què pensava en temps real el principal protagonista, a *La lluita a l'exili* hi ha, a més de la trepidant successió d'esdeveniments del període 2018-20 (amb moments clau com la detenció a Alemanya, negociacions frustrades amb Esquerra i la tensió a Estrasburg el dia de la gran manifestació), espai per a la reflexió política, amb opinions i anàlisis del president a l'exili que no deixaran ningú indiferent.

Imatge presa el 25 de març del 2018 des de l'interior del cotxe on viatja Puigdemont en el moment en què la policia l'intercepta quan acaba d'entrar a Alemanya i l'atura en una àrea de servei ■ JAMI MATAMALA

La detenció a Alemanya

Diumenge, 25 de març del 2018

Anit, després de vint-i-quatre hores de conducció ininterrompuda, finalment van poder canviar de cotxe a Estocolm i el particular que els havia ajudat a sortir de Finlàndia va poder tornar a casa seva. La comitiva del president ja fa hores que és un altre cop a la carretera. Després d'Estocolm han passat per Malmö i han entrat a Dinamarca per Kolding. A la frontera danesa no hi havia pràcticament cap policia i han respirat alleujats.

—Bé, ja som a Alemanya. A veure què passa —diu el president.

Ja porten 2.054 quilòmetres de carretera sense parar. Són les onze i dinou del matí del diumenge 25 de març. Acaben d'entrar al país per l'autopista

A7, pel municipi de Schuby, al land de Schleswig-Holstein.

—President, un cotxe de policia que hi havia en una àrea de servei acaba d'arrencar just quan hem passat nosaltres —diu un dels mossos que l'acompanyen.

—Ja hi som —pensa—. Si el mosso em diu això és que ja està, que ens aturaran. Ells coneixen les tàctiques policials, i si m'ho diuen és perquè també s'ho veuen a venir.”

—¿Ens segueixen a nosaltres?

—Sí, creiem que sí —li respon el conductor.

Han fet un parell de quilòmetres amb el cotxe de la policia al darrere. Els segueix de lluny, sense sirena i circulant a uns tres-cents metres de distància. Però ara acaben d'aparèixer davant seu dos cotxes policials més que devien estar aturats en alguna àrea de descans. Han reduït la velocitat per esperar a tenir just al darrere el cotxe del president, que ara va, com es diria en argot policial, encapsulat.

Sortint de la presó de Neumünster, fent la primera trucada, a les seves filles ■ JAMI MATAMALA

El president aprofita per trucar als seus advocats, Paul Bekaert i Gonzalo Boye.

—Em sembla, Paul, que em detindran d'aquí a un moment. ¿Què he de fer?

El cotxe de policia que tenen al davant ha activat el rètol que diu *follow me* i un dels agents els fa senyals perquè abandonin l'autopista a la propera sortida, que ja és a la vista.

Encara té temps de trucar a Gonzalo Boye abans d'aturar-se del tot. Són les 11.21 hores.

—¿Cómo estás?— li pregunta Boye.

—Bé, crec que estic bé. Res greu, però estic a pocs quilòmetres de la frontera amb Dinamarca amb uns senyors policies alemanys.

—Pero ¿cómo vas a estar bien, si están a punto de detenerte? ¿Recuerdas el primer documento que te envié?

—Sí, esclar.

—¿Recuerdas que te decía que Alemania estaba entre los cinco países que te recomendaba?

—Sí, esclar, ho tinc molt present.

—Pues no te preocupes. Verás que el documento tenía razón.

—D'acord, però ara t'he de penjar perquè m'estan fent sortir del cotxe.

Però, en comptes de penjar el telèfon, simplement deixa de parlar i baixa del vehicle.

Els agents li demanen el passaport o el DNI i ell els l'ensenya.

—Suposo que sap, senyor Puigdemont, que hi ha una ordre de detenció internacional contra vostè. Ens hauria

d'acompanyar. ¿Li sembla bé?

—Sí, cap problema.

Encara té el telèfon a la mà. Boye continua a l'altre costat de la línia i ho ha sentit tot.

—Oye. Pregúntale al policía si le importaría hablar conmigo —li demana quan ja està a punt de penjar.

L'agent, per a sorpresa tant de Puigdemont com de Boye, ho accepta.

Policia i advocat parlen uns minuts en alemany, un idioma que Boye domina perfectament. El temps necessari perquè l'agent l'informi amablement d'on són i a quina comissaria el porten. Gràcies a aquesta informació, Boye té temps d'avisar el qui serà l'advocat alemany del president, el prestigiós Wolfgang Schomburg.

El dia abans, en previsió que es pogués reactivar l'euroordre, Boye havia fet una consulta al seu advocat i amic Wolfgang Kaleck, secretari general del Centre Europeu de Drets Constitucionals i Humans (ECCHR). Li va demanar amb qui podrien parlar a Alemanya en cas que hi hagués cap problema. “Amb Wolfgang Schomburg”, li va respondre Kaleck. I li va assegurar que era el millor. Ell i el seu fill, Sören Schomburg, que comparteixen despatx, s'encarregaran de la defensa del president a Alemanya.

La comissaria on duen Puigdemont és en un local petitíssim a tocar de la mateixa autopista. Els atén un agent que sembla sorprès de la detenció.

“Estan incòmodes”, pensa el president.

La seva intuïció queda corroborada quan l'agent li diu:

—Miri, ja em sap greu, però ha d'entendre que nosaltres fem la nostra feina...

—Esclar, ho entenc perfectament.

“No m'han llegit els drets ni m'han obert cap fitxa policial. És una detenció ben estranya. Quan ens van detenir a Bèlgica ens van fer omplir una fitxa, ens van

“Encara té el telèfon a la mà. Boye continua a l'altre costat de la línia i ho ha sentit tot.

—‘Oye. Pregúntale al policía si le importaría hablar conmigo’ —li demana quan ja està a punt de penjar”

fer fotos, ens van llegir els drets... Aquí no. Això és una prova més que ni els mateixos agents saben del tot què han de fer.”

Li han ofert cafè.

Al cap d'un parell d'hores ja hi ha un núvol de fotògrafs que envolten la comissaria.

Ells'ho ha agafat amb calma. Ha demanat un paper i un bolígraf i, per si de cas,

ha començat a escriure un missatge adreçat als catalans:

“25 de març de 2018. Diumenge de Rams, Comissaria de la Policia de Frontera.

Benvolguts compatriotes, Com a conseqüència de l'ordre d'arrest europea dictada per l'Estat espanyol contra els membres del govern a l'exili, la policia alemanya ha practicat aquest matí de diumenge la meua detenció. Ha estat tot just entrar a Alemanya per la frontera danesa, on havia arribat després d'un llarg viatge començat a Hèlsinki divendres a la tarda.

La policia alemanya ha complert el seu deure, i ho ha fet tal com s'espera d'una policia: amb professionalitat i correcció. Ara serà la justícia alemanya a qui pertocarà decidir si accepta l'ordre d'extradició.

En qualsevol cas, l'únic culpable d'aquesta anomalia democràtica que porta a presons, exili i detencions legítims representants escollits democràticament és un Estat espanyol cada dia més autoritari, cada dia més lluny dels drets humans i cada dia més lluny dels ciutadans, a qui hauria d'escollir en lloc d'empresonar.

Passi el que passi, Catalunya no es pot rendir. Sota cap concepte, tampoc el de la repressió i l'ús de la violència policial extrema. Defensaré els meus drets fins al final per assegurar que puc continuar lluitant pels drets col·lectius i per defensar la legitimitat del govern que

POLÍTICA **EXILI INDEPENDENTISTA****Avançament editorial** ‘La lluita a l'exili’, Carles Puigdemont i Xevi Xirgo

Imatge inèdita del president declarant davant del jutge, a Berlín ■

El president, sortint de la presó, el 6 d'abril del 2018 ■

presideixo, injustament silenciats.

Toca defensar la república davant d'un estat i dels seus còmplices, que no acceptaran mai la democràcia, el diàleg i l'acord. Ens volen liquidar com a poble, i no ho hem de permetre mai.

Visca Catalunya lliure!

Ha acabat d'escriure el text i se l'ha guardat a la butxaca. Ara ja han passat unes quantes hores des de la seva detenció a l'autopista.

Entra un policia i li explica la situació:

—Escolti'm. A vostè li ha de prendre declaració la jutgessa, però ho farà demà. A les dependències on som no hi ha cel·les, i l'haurem de dur a una presó de Neumünster que encara no sabem.

—El que vostès diguin.

Abans de sortir, encara té temps de parlar per telèfon un altre cop amb l'advocat.

—Y entonces ¿no te han leído tus derechos? ¿No te han abierto una ficha policial? ¿No te han comunicado nada? En realidad, pues, esto es una retención y no una detención. Si lo consideran una detención, está llena de irregularidades, que, si es necesario, nos irán muy bien de cara al juicio —asegura l'advocat—. ¿Y ahora qué? ¿Qué te han dicho?

—Que m'envien a la presó, a passar-hi la nit.

“M'envien a la presó; a la presó —es repeteix per dins—. És com si fos en una pel·lícula, com si no m'estigués passant a mi. Potser és el periodista que porto a dins, que s'ho mira tot com si fos a través

d'una càmera. Però, sí, m'està passant a mi. M'estan dient que entro a la presó, i ho veig com si no fos jo.”

Les primeres instruccions que rep són les que donen a tots els presos. Li han fet una enquesta de salut —una bateria de preguntes entre les quals n'hi ha una sobre si tens tendència al suïcidi—, l'han fet despullar i li han donat la mateixa roba de color verd que porten tots els presos.

El funcionari que l'atén li dona les instruccions sobre els horaris i li explica el funcionament de l'economat —només

“És una detenció ben estranya. Quan ens van detenir a Bèlgica ens van fer omplir una fitxa, ens van fer fotos, ens van llegir els drets...”

poden gastar-hi fins a dos-cents cinquanta euros al mes— i el règim de trucades telefòniques. L'informen que han guardat la seva roba i que els diners en efectiu que duia a sobre han estat ingressats en un compte que li servirà per carregar la targeta de prepagament imprescindible per fer les trucades telefòniques permeses a partir d'ara.

Finalment, ara sí, l'acompanyen cap a la que serà la seva cel·la.

Continua mirant-s'ho com si el protagonista dels fets fos una altra persona. Repassa l'habitació: un llit, un lavabo, un armari petit, una taula petita per escriure i una tele. Hi ha molt de silenci i la calefacció està engegada: no passarà fred.

“És com si hagués tornat al Col·lell. Hi estaré bé.”

Li han permès tenir paper i bolígraf, i tal com va fer aquells dies d'octubre de l'any passat a Palau, decideix escriure el que li passa.

“L'acompanyen cap a la que serà la seva cel·la. Repassa l'habitació: un llit, un lavabo, un armari petit, una taula petita per escriure i una tele”

“25 de març de 2018. A la cel·la 127 de la presó de Neumünster, casa A, planta baixa,

La cel·la on m'han posat és individual i senzilla, estàndard. És una presó antiga però força al dia quant a condicions mínimes. M'ha sorprès, tanmateix, que m'hagin obligat a canviar-me i a posar-me la roba de la presó, que és com un uniforme de color verd. Tot ha de ser d'ells: calçotets, mitjons i sabates inclosos!

És una roba barata i lletja, molt usada però confortable. Les sabates les estreno, això sí. Encara duen l'etiqueta, com m'ha fet notar un vigilant d'origen portuguès en la seva preciosa llengua materna.

Amb molta rapidesa m'han despatxat un sac de roba que hauré d'usar, inclosa la roba de llit, els estris de menjar (coberts senzills, un plat de ceràmica, un bol gran de plàstic i una tassa) i els estris per a la higiene personal.

A la cel·la, planta baixa i amb vistes al pati, on hi ha alguns aparells de gimnàstica, i amb una finestra normal que es pot obrir totalment (hi ha reixes a la part de fora, tanmateix), hi he trobat el menjar que hauria de ser el sopar: dos ous bullits, un paquet de margarina i tres racions individuals de melmelada de préssec. Cap rastre de pa ni d'aigua, que és el que la tradició situa com a menjar habitual dels presoners...

Demà he de passar davant del jutge, que decidirà què farà amb mi.”

Dilluns, 26 de març de 2018

Com que s'ha llevat molt d'hora, ha tornat a escriure.

“He passat la nit quasi com sempre: sense dormir gaire i sense poder desconnectar el cap. Però he pogut descansar físicament una mica. A quarts de set ens han servit una galleda de cafè i algunes llesques de pa, tot francament dolent. Com sempre, però, no menjo mai res al

Marcela Topor, esposa del president, sortint de la presó de Neumünster, acompanyada de Jami Matamala i Xevi Xirgo ■ EFE / JENS SCHLUETER

matí. Espero poder dutxar-me i afaitar-me en condicions.

Ahir va venir l'advocat Wolfgang Schomburg. Només ens van donar mitja hora, i vam haver de prendre decisions importants. Per sort, ahir vaig poder trucar a la Mars i a les nenes, la Magalí i la Maria, que tornaven cap a Girona després d'un viatge frustrat per venir a passar amb mi les vacances de Setmana Santa. No sé quan ni en quines condicions les tornaré a veure. Les trobo tant a faltar!"

Ha sortit de la presó acompanyat d'uns quants cotxes de la policia. La premsa segueix al carrer. La jutgessa li pren declaració.

—Nosaltres vam obeir el mandat del Parlament. No vam gastar diners públics en el referèndum —diu el president català quan la jutgessa li pregunta si ha comès cap delictes.

—¿Vostè és el responsable del referèndum?

—Sí, soc el màxim responsable polític d'aquella decisió.

—¿Sap que tenia una ordre de recerca i captura? ¿Fugia?

—No fugia. Sabíem que l'ordre existia i per això anàvem cap a Bèlgica; per presentar-nos a la justícia allà, que és on estic vivint i on tinc un equip d'advocats.

Al cap de dues hores de preguntes i respostes, i d'una llarga pausa, la jutgessa li fa saber el que ha decidit:

—Miri, senyor Puigdemont, he pres una decisió que no és la que vostè espera.

Però vull que sàpiga que és provisional.

La jutgessa, considerant que hi ha un "possible risc de fugida", ha decidit que Puigdemont continuï en presó provisional mentre l'audiència territorial de Schleswig no resolgui el cas i decideixi què ha de fer definitivament amb l'euroordre dictada pel jutge Llarena.

—Però vull que sàpiga —torna a repetir la jutgessa— que és una decisió molt provisional.

Al cap de no res, la premsa ja s'ha congregat a la presó de Neumünster a espe-

“Schomburg, l'advocat, li ha dit que es mentalitzi per passar-hi entre dos i quatre mesos, que és el que pot trigar tot plegat”

rar que arribi. A Catalunya la gent surt al carrer, indignada.

Però ell està tranquil. Schomburg, l'advocat, li ha dit que es mentalitzi per passar-hi entre dos i quatre mesos, que és el que pot trigar tot plegat. Està tan tranquil que fins i tot ell mateix se'n sorpren. Ahir ja va fer tots els tràmits d'ingrés, però avui és diferent. Ahir hi passava una nit. Avui ha vingut per quedar-s'hi. L'atén una persona de la presó.

—Sàpiga que estic passant molta vergonya. Vostè no hauria de ser aquí. I si el meu govern em demanés l'opinió, cosa que no farà, els diria que vostè ha de marxar cap a Bèlgica.

—¿Podria trucar a la meva família?
—Oi tant, pot trucar des d'aquí ma-

teix.
Té una conversa de cinc minuts amb la Marcela, la seva dona.

—No pateixis. Estic bé. Em tracten bé. Aquí hi estaré bé.

Un cop a la cel·la, torna a escriure:

“La noia responsable d'obrir la meva fitxa com a presoner m'ha demanat perdó i ha expressat la vergonya que sentia”

“26 de març de 2018. Tornant del jutjat,

Avui ha estat un dia dolent. La jutgessa ha decidit mantenir-me a la presó fins que el tribunal regional decideixi sobre la petició que han formulat les autoritats espanyoles. No li han valgut cap dels arguments nostres, sinó només els de la fiscalia. Potser perquè és una jutgessa jove i vol fer carrera. Tant se val. La seva

decisió és ferma i hauré de continuar a la presó de Neumünster.

De les paraules i actitud de la jutgessa se'n desprèn una incomoditat evident, com també de la policia i dels vigilants. Ella ha insistit que la seva decisió era provisional, i després fins i tot ha fet la precisió que era “molt provisional”, per donar-hi més èmfasi. En tot cas, s'ha acomiadat amablement de mi i m'ha donat la mà desitjant-me el millor. Crec que era honesta expressant aquest sentiment.

El personal de la presó m'ha rebut molt i molt bé. La noia responsable d'obrir la meva fitxa com a presoner m'ha demanat perdó i ha expressat la vergonya que sentia. I amb els vigilants, igual. A tots els he demanat que no es preocupessin, que entenia perfectament la seva feina i que en cap cas la culpa no era seva. Quin contrast amb el tracte que reben els meus companys que són a les presons de Madrid!

Mentre estàvem esperant la decisió de la jutgessa, l'advocat i el seu fill, que també és advocat i participa en la meua defensa, m'han informat que la premsa alemanya en general ens és més favorable que mai, i que tant el 'Frankfurter Allgemeine Zeitung' com el 'Süddeutsche Zeitung' han pres partit clarament en contra de la meua extradició. Li he comentat la fatalitat històrica que representa la meua detenció. La darrera vegada que un president català va ser arrestat ho fou també per la policia alemanya, i també per una petició expressa del govern espanyol.”